

Кексики

Автор Sergeant Sprinkles: World's Greatest Party Clown

[Оригінал](#)

Переклад виконала Поліна Княсефа

Коментар команди перекладу

Попри неодноразову вичитку, переклад може містити помилки. Якщо ви маєте конструктивні зауваження, пропозиції та/або помітили помилку то пишiть на пошту – fanfictiontransmls@gmail.com

Якщо вам сподобалася наша робота й ви бажаєте віддячити команді перекладу, то можете легко це зробити одноразовим донатом на [монобанку](#)!

Повітря було теплим, сяяло сонце і всі у Понівілі насолоджувалися чудовим днем. На центральній площі панувала метушня і штовханина. Зайняті поні поспішали у своїх справах. Здавалося, що всі мають якісь невідкладні справи. Всі, крім Рейнбоу Деш — вона бавилася у небі! Легко й вільно проривалася крізь хмаринки, пегаска з поспіхом летіла від одної до іншої. Верхівки дерев хитались, коли вона проносилаь повз у незримих перегонах з вітром. Деш, під супровід захоплених жереб'ячих поглядів, зробила крутий віраж над шкільним двором та, здійнявшись на кількасот метрів, полетіла щосили до землі. За кілька секунд до того, як Рейнбоу зіткнулася б з поверхнею, вона розправила крила та знов злетіла у чисте, синє небо. Рейнбоу Деш насолоджувалася життям.

Аж раптом вона згадала, що й сама має справи — треба зустрітися з Пінкі Пай через п'ять хвилин! Пегаска так захопилася польотами, що ледь не забула про це.

Пінкі попросила зустрітися з нею у Цукровому Кутку о третій. Вона не казала, чим саме вони займуться та чому, проте Рейнбоу чудово знала, що у випадку Пінкі це може бути що завгодно. Втім, вона не була впевнена, чи справді хоче йти до неї. Пегаска так захопилася небесними трюками, що їй навіть спало на думку цього разу обламати Пінкі, і продовжити літати. Втім совість таки взяла гору — вона знала, що цей вчинок зачепив би та образив

подругу. Тим паче вона казала що це буде щось особливе, лише для них двох. Рейнбоу зважила всі за та проти і подумала: “А чому б й ні?”. Що вона втрачає? Палай моє пір’я, це ж взагалі може бути черговий день розіграшів! Може Пінкі вигадала ще прикольніший спосіб з когось постебаться. Вони ж так кльово провели час минулого разу! Деш блискавкою полетіла на зустріч з подругою.

Щойно пегаска увійшла до крамниці, то її миттю привітала схвильована земнопоні. Вона так раділа, що навіть підстрибувала, стоячи на місці.

— Вау, ти вже тут! Я чекала на тебе уве-е-е-есь день! — Захоплено промовила Пінкі.

— Перепрошую за запізнення. Я займалася денним тренуванням й ледь не загубила лік часу, — пегаска трохи схилила голову на знак вибачення.

— Ох, все нормально, ти ж таки прийшла. Хіба кілька хвилин мають значення? Я була та-а-ак схвильована поки думала про всі ті цікаві речі, якими ми сьогодні займемось, що з самого ранку не можу заспокоїтися! Та й взагалі, я така рада, що часом забуваю про необхідність дихати! — радісно та зі сміхом заспокоїла її Пінкі.

Рейнбоу нервово розсміялася. Їй подобався доброзичливий стиль спілкування подруги, але її надмірний ентузіазм все ж дещо лякав. Втім, Деш поводитися ввічливо. Якщо Пінкі щось й запланувала, то це має бути кльово — чим то не було.

— Що ж, готова, Деші? Я вже все підготувала! — випалила рожева земнопоні.

Деш стримано підтримала подругу:

— Ще як готова! Що ти цього разу вигадала? Ми когось розіграємо? Бо я маю кілька ідей щодо цього. Чи, може, ти маєш кілька трюків, які я маю виконати? Або ж ми...

— РОБИТИМЕМО КЕКСИКИ! — Радісно оголосила Пінкі.

— Кексики? — Розчаровано перепитала Деш. — Пінкі, ти ж знаєш, що з мене кепська кухарка. Згадай минулий раз.

— Ох, це взагалі не проблема! Мені треба лише трохи твоєї допомоги, а основну частину роботи я візьму на себе, — пояснила земнопоні.

Деш кілька секунд подумала, перш ніж відповісти:

— Ну, добре, тоді спробуймо. Що саме я маю робити?

— Чудово! Тримай! — Рожева поні простягла кексик.

— Я думала, що ми зараз лише почнемо їх готувати чи як? — Здивовано запитала Рейнбоу.

— Ми й будемо, цей я приготувала спеціально для тебе, ще до того, як ти прийшла.

— А, це типу дегустація?

— Типу того.

Деш знизала плечима та одним укусом розправила з кексиком. На смак нічого такий!

— О-кей, що тепер?

— Тепер ти маєш трохи поспати.

Розум пегаски миттю запаморочився. В очах потемнішало і вона відчула як її тіло впало на холодну підлогу.

Прийшовши до тями, Деш з'ясувала, що знаходиться у якійсь темній кімнаті. Вона спробувала огледітись, але не змогла — тугий шкіряний ремінь міцно тримав її на місці. Пегаска спробувала вирватись, але металеві скоби довкола її грудини та кінцівок приковували її до вертикальної дошки. Задні копита зафіксовані у широко розведеному положенні. Все це не лишало жодної надії на самостійний порятунок. Єдиною частиною тіла, що була

вільна, лишалися крила, бо рама не мала спинку. Поки пегаска намагалася звільнитися, у її полі зору з'явилася рожева подруга.

— Йей, ти отямилась! Нарешті ми можемо почати! — Радісно оголосила та, коли привезла тацю накриту тканиною.

— Пінкі, що відбувається? Я не можу поворухнутися! — схвильовано промовила Деш.

— Хіх, ти ж прив'язана, дурненька! — Пінкі розсміялася, — Тому й не можеш рухатись! Не думала, що доведеться тобі пояснювати такі прості речі.

— Але чому? Що відбувається? Ти ж казала, що я допомагатиму робити кексики...

— Ти й допоможеш! В мене закінчився особливий інгредієнт і ти потрібна мені, аби його видобути.

— Особливий інгредієнт? — Пегаска схвильовано глянула на подругу, її подих пришвидшився. — Що ти маєш на увазі?

Пінкі хіхікнула:

— Я про тебе, дурненька!

Зіниці Деш розширилися, а на мордочці проявився страх. Проте потім вона розсміялася:

— Вау, подруго, ну ти даєш! Типу, я майже повірила що ти збираєшся пустити мене на голубці. Маю визнати, наразі це твій найкращий розіграш!

Рожева поні захіхікала ще гучніше:

— Вау, дякую, Деші. Але я сьогодні нікого не розігрую, тому не можу прийняти твою похвалу!

Рейнбоу знов спробувала вирватися з пут:

— Пінкі, досить, це вже не смішно!

— Тоді чому ти сміялася? — Земнопоні зірвала тканину з таці. Під нею виявились різноманітні медичні приналежності та ножі. Поруч лежала медична сумка та ще кілька предметів.

Деш остаточно охопила паніка: дихання стало ще швидшим, а думки несамовито билися у черепі в пошуках аргументів, аби врозумити рожеву поні:

— Ти не мусиш цього робити, Пінкі! Я ж твоя подруга!

— Я знаю, що ти моя подруга, і саме тому я така радісна, що саме ти опинилася тут зі мною! Ми проведемо твої останні миті разом, лише ти і я!

— Вона знову почала підстрибувати.

— Але інші поні шукатимуть мене! Коли зберуться дощові хмари всі точно згадають про мене і вони дізнаються що ти зробила! — Відчайдушно вигукнула пегаска.

— Ох, Деші, — промовила Пінкі, — Не хвилюйся, у Понівілі залишилося ще багато пегасів, аби впоратись з дощем. Крім того, все одно ніхто не дізнається. Думаєш я лише віднедавна почала цим займатися? — Промовивши це, земнопоні увімкнула у кімнаті світло.

— О Богині, ні! — Деш похитнулася від картини, що предстала її очам. Кімната була прикрашена у спотвореному, але властивому Пінкі стилі. Яскраві стрічки з висушених нутроців розгойдувались від легкого протягу, яскраво пофарбовані різних форм черепи прикрашали полицки на стінах, а до спинок стільців мотузками були прив'язані розфарбовані пастеллю та заповнені гелієм органи. Самі ж стільці та столи складалися з кісток та шкіри, що колись належала іншим поні. Пегаска скривилася від вигляду інсталяції з найближчого до неї столу. То були голови чотирьох лошат зі заплющеними очима, ніби вони спали, та святковими ковпаками зшитих з їх шкіри. Вона впізнала одну з них — однокласниця Епл Блум. Вона перевела погляд назад

та помітила банер натягнутий між стінок. На зробленому з клаптів шкур транспаранті чимось червоним було виведено: “Життя — це вечірка”.

Раптом увагу Деш привернув святковий свисток, полоскотавши її носа. Оглянувшись, вона побачила Пінкі перед собою. Рожева поні за цей час встигла вдягнутися у костюм, пошитий з відрізаних к’ютімарок, спину якого прикрашали три пари крил — всі різних кольорів та розмірів. Коли вона схвильовано підстрибувала, її намисто з єдинорожачих рогів гучно клацало.

— Подобається? Я сама все зробила!

— Пінкі, прошу, пробач мені! Якщо я щось тобі зробила, то я не хотіла тебе образити! Прошу, відпусти мене, я нікому не скажу, обіцяю!

— Ох Деші, ти нічого мені не зробила! Просто випав твій номер, і я... Ну, це воля випадку. Ми вже не можемо дати задню.

Рейнбоу заплакала. Як таке взагалі може відбуватися?

— Ну-у-у, не сумуй, Деші, — втішила її Пінкі, — дивись, це тебе порадує. Я принесла тобі подругу, — ніби нізвідки Пінкі витягла, пофарбований у блакитно-жовтий, череп. Розмірами він був майже як в поні, але була й одна вельми цікава особливість — дзьоб.

— Це... Це ж... Це... Але ж...

— “Ей, Деші, нумо відірвемось! Ці поні такі ну-у-удні. Лошарки, лошарки, лошарки! — Пінкі передражнювала Гільду, після чого кинула невдоволений погляд на череп. — Я заледве встигла вполювати її до того, як вона покинула б місто. Пам’ятаєш, я тоді зупинила вечірку хвилин на двадцять? Звісно ж цього часу було замало, або розважитись з нею, тому я мала дочекатися кінця вечірки. Я така рада, що дотерпіла! Всі старання відбилися з першим укусом! Грифони на смак одразу як дві тваринки і це дивовижно. Вона не мала номера, на відміну від інших в Понівілі, але коли ще мені випала б нагода спробувати грифона? Я могла б запитати звідки вона

з'явилася, аби знати де ще таких пошукати, але я забула! Але от що я тобі скажу — вона ще той міцний горішок. Трималася довше всіх і я навіть змогла спробувати кілька нових ідей. Жаль, що в неї був брудний дзьобик. Вона так лаялась, що мені довелося вирвати її язика. Ну знаєш, погані слова призводять до поганих наслідків.

Деш не мала що відповісти. Вона просто ридала і намагалася вирватись.

— Ну, — сказала Пінкі поклавши череп на місце, — годі спогадів, час починати.

Вона взяла скальпель й підійшла до правого боку пегаски. Без зайвих роздумів поні встромила лезо трохи вище к'ютімарки та почала вирізати її по колу. Рейнбоу кричала від болю і відчайдушно намагалася посунутись від живодерки, але скоби міцно тримали її на місці. Закінчивши надріз, Пінкі схопила з таці загнутий ніж для білування. Після чого вона загнала його подрузі під шкіру й зрізала шкіру з мускулів. Деш, стиснувши до болю зуби, зі сльозами на очах дивилася як з неї живцем зрізають її к'ютімарку. Потім Пінкі підійшла до іншого боку і також понівечила його. Закінчивши свіжування, Пінкі взяла до копит обидві к'ютімарки та почала розмахувати ними ніби це чирлідерські помпончики. Деш же лише плакала, її стегна палали від болю.

Відклавши шматочки шкіри, Пінкі взяла масивний тесак та зайшла за спину подруги.

— Сподіваюся, ти не проти, якщо я дещо у тебе відсіку! — Рожева поні розсміялася. Вона схопила ліве крило та полоскотала його кілька секунд. Після чого розпрямила та вдарила лезом у місце, де воно стикується зі спиною. Деш заволатала і знов спробувала вирватися з оков, збивши Пінкі безладними рухами. Вона спробувала ще раз вдарити тесаком у рану, але промахнулася та залишила величезний розріз на спині Рейнбоу.

— Деші, ти маєш заспокоїтися, інакше я знов промахнуся.

Пінкі це раз розмахнулася і таки влучила куди треба. Вона рубала крило знов й знов, кров бризками розліталася у всі сторони, але раптом вона зрозуміла, що процес не рухається з мертвої точки — лезо просто не могло впоратися з кісткою.

— Хмм, мабуть, я забула його наточити. Спробую щось інше, — Пінкі кинула тесак через плече і той, прокрутившись у повітрі, встромився у стіл.

Залита сльозами пегаска почула як відкривається та закривається металева коробка.

— От вона! Скажи-но, Деші, чому всі називають цю штуку ножівкою? Ножем я тебе вже колупала, а тепер перейшла до пилки. Не розумію я цього.

Пінкі зафіксувала інструмент у місця останнього удару та почала пиляти. Зубці пилки легко пройшли крізь кістку та шкіру. Біль ж від цього процесу впилася у пегаску тою мірою, що її почало нудити. Вона безпорадно дивилася, як крило перелетіло над її головою і, випустивши хмарку пуху, впало на тацю. Пінкі перейшла до іншого і почала пиляти вже його. Цього разу Деш не намагалася звільнитися, вона здалася та просто ридала. Пінкі зупинилася на півшляху і крило повисло буквально на кількох міліметрах кістки та м'язів.

— Ей, Деші, — прошепотіла Пінкі, — Хоба!

Раптом вона з усієї сили потягла за крило. Кістка з хрустом тріснула, але шкіра виявилася міцнішою. Ривок зірвав довгу смугу шкіри зі спини Рейнбоу, що простяглася аж до її стегна. Неочікувана травма викликала судомні спазми. Коли її таз стиснувся, вона відчула теплий потік між ратиць. Гучний та протяжний стогін сповнений болу пролунав у кімнаті. Не зумівши відновити дихання, пегаска втратила свідомість.

Невдовзі Деш, з кашлем, прийшла до тямі. Сморід сечі заповонив забитий слизом ніс. Вона побачила, як ображена Пінкі витягує голку адреналінового шприца з її грудини.

Сердито копнувши копитом, Пінкі закричала:

— Тебе ввічливості не вчили? Погано засинати, коли хтось запросив тебе провести час разом! Як ти почувалася б, якби я прийшла до тебе в гості й заснула? “Ой, перепрошую, Деші, ти така нудна, мабуть, краще я посплю”. Ти думаєш, що мені подобається робити це на однині? Я ж казала тобі, як зраділа, коли дізналася, що саме ти будеш наступною! Я так хотіла бути разом з подругою під час роботи! Але Ні! Ти егоїстка! Знаєш, я завжди вважала тебе сильною, що ти впораєшся з чим завгодно. Я знала лошат, які витримали це краще за тебе! Я маю бути з тобою ніжнішою? А? Ти хочеш аби тебе запам’ятали як лошатку? — Пінкі зупинилася, аби перевести подих. Деш кліпнула та тихо заплакала. Її спину ніби обійняло полум’я.

Пінкі закинула щось червоне собі до рота та почала жувати. Невдовзі, вона помітила, яка на неї дивиться подруга:

— Що? Ах, це? — вона взяла ще один шматочок. — Ну, поки ТИ спала, я не стрималася та взяла шматочок на пробу. Він з твого стегна, вельми непоганий. Бажаєш спробувати? — Не дочекавшись відповіді, вона засунула шматок м’яса до рота Рейнбоу. Та миттєво його виплюнула. Пінкі підняла з підлоги шматочок з підлоги та закинула собі до рота.

— Якщо ти не голодна, то могла про це сказати.

Ковтнувши, вона перевела свій погляд на баночку, що стояла на таці. Коли Пінкі відкрутила кришку, з’ясувалося, що всередині було гаряче вугілля. На ньому лежала пара великих розпечених цвяхів. Деш знов почала панікувати. Земнопоні взяла баночку та знов підійшла до лівого боку пегаски.

Взявши молоток, вона обережно витягла щипцями цвях та піднесла до місця, де копито Рейнбоу стикується з ногою.

— Ні! Пінкі, НІ! — Деш несамовито водала, — НІ! НІ!

Молоток вдарив по шапці й цвях пройшов крізь шкіру. Біль з новою силою охопив пегаску. Вона почала дико битися у путах, чим сильно натерла та навіть у деяких місцях роздерла шкіру. Пінкі спробувала прицілити черговий цвях, але метушіння подруги завадило їй. Рожева поні сумно пробубоніла. Коли вона таки змогла прилаштувати цвях та замахнулася, Деш зі сльозами благала її зупинитися:

— ПРОШУ ЗУПИНИСЬ! БУДЬ ЛАСКА, БУДЬ ЛАСКА, ПРОШУ, ЗУПИНИСЬ!

Пінкі закотила очі. Поклавши молоток на місце, вона встала перед подругою. Її погляд зосередився на вже завданих травмах. Навіть Гільда не так сильно плакала, коли вона запхала до її горлянки живого параспрайта. Пінкі десь з хвилину думала, що ж далі робити. Аж раптом її осяяла ідея. Вона взялася важіль біля диби та перевела Деш у горизонтальне положення. Після, вона взяла баночку та підійшла до задніх копит. Пінкі взялася за молоток та забила розпечений цвях в копито пегаски. Деш знов закричала; Пінкі забила другий цвях в інше копито.

Після цього, вона поставила на тацю маленький генератор. Під'єднавши мідні дроти до цвяхів, вона підморгнула подрузі та клацнула перемикач. Розряд струму пронісся тілом пегаски. Тіло вигнулося, м'язи напружились до болю. Її стегна здійнялися вгору, очі закотилися, а з вуст вилетів глибокий, надричний стогін. Пінкі захіхікала та почала пританцьовувати. Після чого підняла напругу. Деш неконтрольовано билася у конвульсіях, її сечовий міхур остаточно спорожнів.

Хвилин через п'ять Пінкі вимкнула генератор. У повітрі витав запах смаженого м'яса та спаленої проводки. Вона знов перевела Деш у вертикальне положення і спробувала ляпасами привести до тями подругу, що марила та пускала слину.

— Деші. Д-е-е-еші. Прокидайся! — Рейнбоу спромоглася проявити крапельку уваги.

Пінкі знов витягла з сумочки великий шприц:

— Добре, час для останнього раунду.

Деш поглянула на голку, що Пінкі сприйняла за мовчазне питання:

— Дещо для того, аби ти не відчувала болю, — промовила Пінкі, підійшовши до скаліченої спини. Вона встромила голку в нижню частину спини, від чого пегаска здригнулася.

Обійшовши її по колу і знов опинившись перед подругою, вона пояснила:

— Через кілька хвилин, ти не відчуватимеш нічого нижче грудної клітини. Так ти будеш при свідомості досить довго, аби побачити “збір врожаю”.

Деш знов почала плакати:

— Пінкі — її голос тремтів.

— Та?

— Я хочу піти додому! — проридала Рейнбоу.

— Угу, можу зрозуміти таке бажання, — відповіла рожева поні. — Іноді, я просто хочу опустити копита, сказати: “З мене досить” і піти спати. Але ж ти знаєш, що не можеш просто так взяти та відкинути свої обов’язки. Ти маєш зібратися, зустрітися з проблемами віч-на-віч! Лише так ти зможеш чогось досягти у житті.

Деш лиш мовчки плакала.

Минуло кілька хвилин і морфій почав діяти. Рейнбоу заціпеніла і не відчувала нічого від грудини до кінчиків копит. Пінкі наблизилась до неї зі скальпелем. Усміхнувшись та дивлячись на Деш, вона зробила довгий надріз крізь її таз, над промежиною. Прорізавши її тіло далі, вона зробила такий же розріз під ребрами. Останній прийшовся на живіт, об'єднавши перші два у літеру І.

— Зараз я заглиблюся у твій внутрішній світ, Деші!

З вологим хлюпанням “м’ясні двері” відчинилися. Вид власних нутрощів і відсутність відчуттів змусили Деш дихати швидше. Пінкі розітнула череву та схопила велику кишку. Діставши її з живота та відокремивши від системи травлення, Пінкі повеселішала та почала жартувати. Деш стала ще слабшою від нового джерела кровотечі, але все ж спробувала зупинити цю комедію. Пінкі ж лише розсміялася.

— Поглянь на мене, я Раріті! — Пінкі спародіювала голос єдинорожки, обмотавши кишку довкола шиї. Під час цього кров рясно розливалася у всі боки. — Мій новий шарфик такий файний, чи не та-а-ак?

Повернувшись до черева подруги, Пінкі відсікла невелику кишку з переплетіння нутрощів. Вичавивши екскременти, вона протиснула її між зубів та почала смикати туди-сюди.

— Дев’ять з десяти дантистів радять користуватися зубною ниттю щодня, Деші!

Рейнбоу ледве розуміла, що відбувається довкола неї. Шок був таким сильним, що вона майже втратила свідомість. Пінкі це роздаровувало. Пірнувши знов у нутрощі, вона почала активно копирсатися у них.

— Ей, не йди поки, Деші. — Вона почала вирізати інші органи та коментувала кожен з них.

— Знаю, часом тобі здається, що ти вже не витримаєш БІЛЬше моїх жартів, але ж я не хочу тобі зла, просто кишку з тебе! Тобі варто просто заспечинитись, розумієш? Ох, всі ці жарти стають дещо жовчними, тобі так не здається? Хоча знаєш, вони все одно такі смішні, що можна аж животик надірвати!

Вона поклала відрізані органи до відра, втім останній затримався у її копитах довше інших.

— Ооо, волинка! — Пінкі зраділа, взяла кишку в губи, а сам орган затиснула під пахвою. Кілька крапель кислоти з шлунку потрапили їй до рота.

— Ф-у-у. Ох, ей, от й твій кексик, Деші!

Деш вже не чула її. Вона втратила свідомість ще кілька хвилин тому. Пінкі все ще була неволена, тому вколола їй ще одну дозу адреналіну. Деш востаннє прийшла до тями, її серце важко билось. Кров сочилася з неї дедалі швидше — їй залишилося ще трохи.

Пінкі опустила Деш у горизонтальне положення та всілася на неї зі скальпелем у копитах.

— Знаєш, Деші, я розчарована. Я думала, що ти протягнеш довше, бо хотіла провести з тобою якомога більше часу, перш ніж ми потрапимо сюди. Але, мабуть, в тім є моя вина, мені треба було бути повільнішою. Що ж, була рада знати тебе, Деші.

Лезо занурилося глибоко у горлянку блакитної поні й прорізало шлях до підборіддя. Опустившись, скальпель зробив напівколо довкола її шиї. Останнє, що відчула Рейнбоу, було відчуття того, як її шкіру знімають з черепа та те, як метал шкрябає її зуби.

Після чого вона відійшла у небуття.

Пінкі Пай поглянула у дзеркало. Вона добряче попрацювала, навіть повіки залишились. Вона кліпнула і Деші кліпнула їй у відповідь. Пінкі усміхнулася.

Втім, вона все ж сумувала, що її подруги більш нема в живих. “Готування” тривало лише п’ятнадцять хвилин, навіть близько не так довго, як того хотіла земнопоні. Вона озирнулася на труп, що висів у центрі кімнати. Останні краплі крові стікали з нього до каструлі. Та-а, нема більш Рейнбоу Деш.

Тут Пінкі зміркувалася. Вона помітила, що не такою й значною була завдана шкода.

— Насправді, — Почала вона, — Я думаю... — Її осяяла ідея. Вона досить непогано порастєся з голкою, та й є всі необхідні шматочки — все, що їй треба зробити — це зшити їх разом. Трохи набивки і хоба: Деші назавжди буде з нею! На справді, Пінкі вирішила зробити так з усіма подругами, коли випадуть їх номери. Вона так розхвилювалася, що схопила ніж для білування та поквапилась до тіла. Кекси можуть й зачекати — Пінкі має зробити подругу!

* * *

Сільверспун неочікувано отямилася. Вона лежала на спині та була не в змозі поворухнутися. Де вона? Налякана поні вже була готова закричати, аж раптом рожева земнопоні з Цукрового Куточка з’явилася перед нею.

— Привіт! — Захіхікала вона.

— Де я, що відбувається? — Запитала злякана лошатка.

— Ох, ну, така справа, випав твій номер і тепер я маю приготувати кексики! — Пояснила Пінкі.

— Щ-що... Що ти маєш на увазі?

— Ох, забудь! Будь я на твоєму місці, то не хвилювалася б. Все одно це скоро скінчиться! — Вона наблизилась до кобилки зі скальпелем у копиті, поки тихий голос позаду неї не перервав її.

— Міс Пінкі, що ви тут робите?

Пінкі зупинилася, аби озирнутися на ЕплБлум. Жовта лошатка підійшла до неї з сердитим виразом обличчя. Сільверспун з полегшенням зітхнула.

— Не можу повірити, що ти робиш це! — Насупилася вона. — Ти ж казала що ЦЯ буде моя!

— Оуч, перепрошую, я забула! — Перепросила Пінкі. — От, тримай, — вона передала кобилці скальпель.

ЕплБлум залізла на стіл та нависла над здобиччю. Сільверспун намагалася звільнитися. Вона налякано дивилася на ЕплБлум та її фартух. Шерстяний фартух з яскравою діадемою на ньому. Сільверспун заплакала.

ЕплБлум усміхнулася та запитала:

— Ну, Сільверспун, вгадай хто тепер буде “пустобокою”?